

ANNE

JA SEIKKAILUJEN KESÄ

Anne ja seikkailujen kesä

Tuulikki Ojanen

Anne ja seikkailujen kesä

SAGA Egmont

Anne ja seikkailujen kesä

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1987, 2023 Tuulikki Ojanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727059174

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Ystävykset tapaavat taas

Anne istui omenapuussa. Kesä oli puolivälissä, ja puu oli varistanut kukintonsa ruohikolle. Nyt kukkien tilalla oli pieniä omenanmyhkyröitä. Puuvanhus oli jo aikansa elänyt, eikä siihen tullut kovin suurta satoa, mutta sen lehvistö oli sitäkin tuuheampi. Istuessaan ryhmyisellä oksalla Anne näki hyvin perheen kesäasunnon ikkunasta sisään. Mummo istui heidän ainoassa huoneessaan pöydän ääressä ja luki sanomalehteä. Partasen perhe oli jo monena kesänä vuokrannut täältä kylästä hellahuoneen. Asunnot olivat ennen kuuluneet rautaruukin työntekijöille, ja ne sijaitsivat pitkissä, punamullan värisissä taloissa. Niissä oli ennen asuttu talvellakin, mutta nyt kaikki olivat kesäkäytössä.

Annesta oli mukavaa päästä jo ennen vanhempien lomaa maalle. Onneksi mummo oli olemassa. Hän oli oikeastaan äidin mummo ja kovin vanha jo, mutta nuorekas mieleltään. Äiti oli tuonut heidät autolla: mummon, Annen, 9-vuotiaan pikkusiskon Katjan ja perheen koiran, clumberspanieli Timin. Nyt heillä oli

kokonainen viikko aikaa. Parasta kaikesta oli kuitenkin, että Takku, Annen uusi ystävä ponileiriltä, oli tulossa heille.

Mummo huusi Annen sisälle. Anne heilautti itsensä tottuneesti alas puusta. Hän oli nopeasti kasvanut, pitkänhuiskea laiha tyttö, jolla oli siniset silmät ja vaaleat hiukset. Mummo antoi kauppalistan Annelle. Tyttö nappasi vielä korin mukaansa ja lähti sitten kaupalle.

Kylän keskustassa kävi kirjastoauto, siellä oli posti, kaivo, ilmoitustaulu ja kauppa. Parasta kaikesta oli kuitenkin Annen mielestä hevostalli. Eräs ratsastuskoulu pääkaupungista oli vuokrannut sen jo parina kesänä ja Partasen tyttöjen aika kului siellä kuin siivillä. Kaupan ympärillä asui vielä ruukin työläisiä, jotka olivat jo eläkkeellä. Annen äiti aina päivitteli, miten nämä vanhukset ollenkaan tulivat toimeen täällä talvella, kun oli kylmää ja pimeää ja vesikin piti tuoda kaivolta asti.

Kyläkaupasta löytyi melkein mitä vain, se oli oikea pienoistavaratalo. Eikä siellä kenelläkään ollut kiirettä. Kaikki tunsivat toisensa ja myyjillä oli aikaa palvella jokaista asiakasta erikseen ja jutella viimeiset kuulumiset heidän kanssaan. Maksettuaan ostoksensa Anne kiikutti ne kotiin, otti Timin mukaansa ja palasi kaupan luo odottelemaan linja-autoa, jolla Takku oli tulossa.

Hän istuutui kaupan portaille. Tämän viikon ratsastusleiriläiset tulivat ostoksille. He silittelivät Timiä, joka odotti jokaiselta hyväilyjä. Anne muisteli omaa leiriään. Hänellä oli ollut huima seikkailu Takun kanssa. Katja tuli myös tallilta. Hän istahti Annen viereen ja kertoi, mitä tämän aamun leiritunnilla oli tehty. Tytöt tunsivat hevoset tapoineen ja tottumuksineen jo melko hyvin.

Vihdoin linja-auto pörisi mutkasta ja pysähtyi kaupan eteen. Takku eli Birgit Sjö, iloinen pörröhiuksinen tyttö tuiskahti autosta, nappasi tavaransa ja tyrkytti niitä Annen ja Katjan kannettaviksi. Sitten hän polvistui tervehtimään Timiä.

– Olipa kuuma matka. Onko täällä uimapaikkaa? Takku kysyi ensimmäiseksi.

– On täällä meri ja järvi. Mummo taitaa tehdä jo ruokaa, mutta kyllä me varmaan ensin ehditään uimaan, Anne vastasi.

– Hyvä, ensin uimaan ja sitten syömään. Minulla onkin kiljuva nälkä. Voisin syödä vaikka tällaisen koiran, Takku ilmoitti ja oli haukkaavinaan Timin korvasta.

Tim kierähti selälleen ja heilutteli tassujaan. Se halusi lisää huomiota osakseen.

Anne oli melkein unohtanut, miten energinen ja puhelias Takku oli. Katja kuunteli tätä silmät loistaen. Hän oli varma, että näin vauhdikkaassa seurassa tapahtuisi paljon mielenkiintoista.

Mummo oli pesemässä perunoita, kun tytöt touhusivat mökille. Takku tervehti mummoa reippaasti ja tytöt vaihtoivat nopsasti uimapuvut päälleen. Tim pääsi mukaan. Merenrantaan oli vain parinsadan metrin matka. Hiekkaranta oli pieni, mutta meri sitäkin kutsuvamman näköinen kimallellessaan auringossa. Takku kasteli ensimmäiseksi. Tim juosta leuhotti korvat liehuen vedenrajassa.

Syönnin jälkeen tytöt lähtivät tallille. He saivat auttaa hevosten viemisessä laitumelle. Leiriläisillä oli saunapäivä, joten ulkopuolistenkin apua tarvittiin. Muutenkin leirinpitäjä, Telle, oli pulassa. Hänen aputyttönsä Saija oli Ypäjällä kurssilla, ja Telle pyysi Annen ja Takun apuun talliin. Lisäksi Annen pitäisi alkaa ratsastaa Tellen hurjaluontoisella Juanitalla, kunhan se saisi kunnolliset kengät. Tytöt lupasivat iloisesti hoitaa kaikki työt.

Annella oli kylässä ystävä, Tiina. Hän asui kesät talvet maalla. Annen ja Tiinan ystävyystyminen oli kestänyt kauan, sillä Tiina oli aluksi ollut toivottoman ujo. Viime kesänä Tiina kuitenkin oli viettänyt Partasilla kaupungissa kokonaisen viikon. Mutta nyt Takun suulaus sai Tiinan taas aivan hiljaiseksi.

Telle jakoi tytöille hevoset ja Katja saisi toimia veräjien avaajana. Katja oli tyytymätön, mutta Telle ei kuunnellut vastaväitteitä. Anne oli iloinen, ettei saanut Jamia, mahdottoman villiä suomenhevosta. Se ryntäili ja säntäili talutettaessa sinne tänne ja talloi säännöllisesti taluttajansa varpaat. Takku taisteli sen kanssa kapealla polulla. Telle määräsi Tiinalle mustan, rauhallisen Donnan ja Annelle Amigon, joka oli utelias mutta ei niin vauhko kuin Jami.

He veivät hevoset laitumelle ja lähtivät sitten mökille. Mummo oli keittänyt teetä. Hän kyseli Takulta kaikenlaista ja puhelias Takku kertoi, että hän hoiti äitinsä kanssa perheen kolmea poikaa, jotka olivat aivan mahdottomia. Isä oli lähtenyt Ruotsiin avioeron jälkeen. Mummo ymmärsi näitä asioita hyvin, olihan hän jo elänyt kauan. Hän piti Takusta ja sijasi tälle pehmeän vuoteen retkisänkyyn.

Aamulla Takku ja Anne lähtivät Tim mukanaan varhaiskävelylle. Puut ja pensaat olivat kastepisaroiden peitossa. Aurinko helotti taivaalla ja kimalteli tipoissa. Tim kuoputti ja haisteli tien reunoilla. Se säntäili vähäisenkin hajun perässä, ja sen häntä vippasi innostuneesti. Korvat liehuivat, kun se kiiti tyttöjen perässä jäätään taas jälkeen. Takku ja Anne kävivät vakavaa keskustelua aikuisista, kun tien mutkan takaa ilmestyi äkkiä pienehkö, karvainen otus. Sillä oli pitkät korvat, jyhkeä takkuinen pää ja sen käynti oli keinahtelevaa.

– Hei, onko tuo aasi? Anne henkäisi.

– Se on niin pieni... mikä se oikein on? Takkukin ihmetteli.

Aasin näköinen otus tulla kopsutti tyynesti heidän ohitse. Se tuskin vilkaisikaan tyttöjä. Riimunnaru raahasi sen perässä. Tim oli juuri jäänyt kauas taakse, mutta nyt se lähestyi vimmatusti laukaten. Aasi luimisti vihaisesti korviaan, mutta jatkoi sitten matkaansa. Tim pyöri sen ympärillä innoissaan. Tytöt päättelivät, että aasi, tai mikä se sitten olikin, oli karannut ja yrittivät ottaa sitä kiinni. Anne tarttui naruun, mutta aasi kääntyi äkkiä ja lähestyi häntä korvat vihaisesti luimussa ja kellertävät hampaat irvessä. Anne pudotti narun kädestään ja väistyi syrjemmälle. Aasi seurasi häntä ja käänsi sitten takapäänsä sinkauttaen jalkansa kohti Annea.

Takku vuorostaan yritti ottaa eläintä kiinni, mutta aasi tönäisi häntä kyljellään niin, että Takku horjahti tien vieressä kasvavaan ruusupensaikkoon. Aasi pysähtyi siihen ja alkoi napostella ruusunkukkia piikeistä välittämättä. Tim oli aivan hullaantunut tähän outoon otukseen.

– Mikä kumman elukka se oikein on. Nyt otetaan se yhdessä kiinni, Anne sanoi päättäväisesti.

Takku nyökkäsi, mutta näytti kerrankin epäilevältä. Tytöt astuivat aasia kohti tiukasti vierekkäin. Aasi katsoi heitä tummilla silmillään. Annesta tuntui, että sen silmissä pilkahti, mutta sitten hän ei enää ehtinyt ajatella aasin silmiä, kun pienikavioinen takajalka hipaisi hänen jalkaansa.

– No, no, nyt kyllä lopetat. Tänne se riimu, Anne komensi.

Hän kumartui ottamaan narua käteensä. Takku kertoi jälkeensä, että aasi arvioi tarkkaan etäisyyden ja latasi sitten takajalkansa löysästi Annen takamuksiin. Anne tuiskahti tiehen.

– No voi sun... hän manaili kömpiessään pystyyn.

Nyt aasi katsoi pitkin kylkeään tyttöjä eikä luimistellut enää. Anne oli niin närkästynyt, ettei enää osannut edes pelätä. Että noin pieni eläin selvästi piti heitä pilkkanaan. Kaiken kukkuraksi aasi kohotti harmaan turpansa ja töräytti hilpeän hirnahduksen. Tim pelästyi ja hyppäsi syrjemmälle.

– Sehän on varsinainen pakkaus, Takku totesi ja taputti varovaisesti aasia kaulalle.

Eläin nuuski jo aivan ystävällisesti tyttöjä, hamuili herkkupaloja heidän taskuistaan ja tyytyi sitten haukkaamaan lisää ruusunkukintoja.

– Mitä me nyt tehdään? Se voi koska tahansa taas heittäytyä hulluksi, Anne kysyi.

– Kenen se mahtaa olla? Selvästi se on karannut jostakin. Meidän pitäisi palauttaa se, ettei se jää auton alle, Takku sanoi.

– Siinä taitaisi kyllä käydä niin, että auto olisi hätää kärsimässä, Anne mutisi.

Hetken asiaa pohdittuaan he päättivät lähteä siihen suuntaan, mistä aasi oli tullut. Kai se osaisi takaisin kotiinsa.

– Se kävelee ihan kuin sillä olisi liian kapea hame päällään, Takku naureskeli, kun aasi ketkutteli Annen vierellä.

He kävelivät ohi Tiinan kotitalon. Tim kävi pihalla pyörähtämässä, mutta Anne huusi sen kiireesti takaisin tielle; Tiinalla oli takapihalla kalkkunoita ja kukkoja, joita Tim aina himoitsi.

Tepasteltuaan jonkin matkaa tietä pitkin aasi kääntyi päättäväisesti alas merenrantaan vievälle pikkutielle. Anne pyysi Takkua ottamaan Timin kiinni, kun suurehko saunamökki alkoi pilkottaa metsikön lomitse. Aasi siirtyi keinuvaan raviin. Annen ei juuri tarvinnut vauhtiaan lisätä. Tim kiskoi niin että Takulla oli täysi työ sen pitelemisessä.

Anne saapuu pikkusiskonsa Katjan kanssa kesäksi mummolaan. Kesävieraaksi olisi tulossa myös hänen kaverinsa ratsastusleiriltä, punkkaritukkainen Birgit eli Takku.

Tylsyydelle ei tässä kesässä ole tilaa laisinkaan. On villiä takaa-ajoa, kun Anne ja Takku löytävät aasin ratsastusretkellään ja vievät sen takaisin kotiin. On myös mysteerimiehiä, jotka käyvät traktorinsa kanssa kätkemässä epäilyttäviä tynnyreitä järvipensaikkojen taakse. Nämä ja monet muut seikkailut täyttävät Annen ja Takun päivät.

Tilaa jää kuitenkin myös Annen parhaalle kaverille Tiinalle, joka tuntuu olevan vähän mustasukkainen Takun takia. Vai tulkitseeko Anne ihan väärin?

Tuulikki Ojanen (s. 1949) on suomalainen lastenkirjailija ja kääntäjä. Hän hyödyntää kirjoissaan runsaasti omaa kokemustaan ja tietouttaan ratsastamisesta.